

Тван Будз

Напівсерйозно
Напівжартома

поезії

Київ * 2013

Сорока

Летіла сорока,
додому спішила,
Але краєм ока
угледіла мило.

Сорока дбайлива,
все згодиться дома,
І їй неважливо,
що річ незнайома.

Сорока охоча
до різних загадок,
Прихопила мило
на всякий випадок.

А дома з дороги
водички попила
І стала гадати,
що робити з милом.

Спробувала з'їсти —
в роті не вмістила,
А як зверху сісти —
слизьке, наче мило.

Порізати хтіла
на тоненькі кільця,
Ножика зломила
й пошкодила крильце.

Змучилась сорока,
навіть помарніла.
Ну що за морока?
Викинуть хотіла.

Викидати шкода,
бідная голівка,
І жбурнула мило
прямо на долівку.

А на ранок встала,
хтіла вийти з дому,
На те мило стала
й гепнулась додолу.

Сидить на підлозі
сорока бідненька.
Боляче небозі,
бо ж немолоденька.

Сиділа, стогнала,
дивилась на мило,
І тут здогадалась,
раптом зрозуміла,

Що в неї багато
шкідливих повадок —
Тягнути все в хату
на всякий випадок.

Дракон

Може сон такий приснився —
За містом в печері,
Як не дивно, поселився
Дракон-ненажера.

Мабуть, вимисел це чистий.
Які тут дракони?
Слава Богу, в нас у місті
Ще діють закони.

Та як би там не було,
Але він щоночі
Погрожує, репетує —
Нову жертву хоче.

І отримує, нахаба
Все, чого захоче,
Потім квакає, мов жаба
Й противно регоче.

А якщо не потурати
Драконовим примхам,
І не нести, не давати,
Не давати й крихти?!

Вигнати б його за двері,
Хай буде, що буде,
Бо дракони не в печері,
Вони сидять в людях.

Канава

Хотів я перескочити канаву,
Але засумнівався ненароком,
Подумавши, що це даремна справа,
Бо дуже вже глибока та широка.

Та й навіщо все-таки скакати,
Хіба мало більш приємних справ,
Чом, наприклад, в шашки не пограти?
І зіграв би, коли б не скакав.

Міг би вийти у широке поле,
Послухати жайворонка пісню
Й крикнути: «Аго-ов!» — на повний голос.
Просто так, забави ради, звісно.

Я й забув, що мене звали в гості.
Міг сидіти зараз за столом
Й проголошувати пречудові тости,
І співати всім нашим двором.

Можна було б взяти лист паперу
І щось визначне намалювати.
Можна було б, але бач, тепер я
Мушу через рів оцей скакати.

Й таки скочив, але — ой, спасіте!
Падаю, не долетівши краю,
В кропиву, що росла буйним цвітом
У канаві. Та тепер я знаю,
Що коли задумав щось робити,
То роби, роби вночі і денно,
Щоб ось так, в кропиві не сидіти
Й не жаліть прожитий вік даремно!

Трамвай

Ішов трамвай, десятий номер,
Йшов за маршрутом, але раптом
В ньому здійнявся такий гомін
І такий крик, що аж занадто.

Усі кричали і сварились,
І хто хотів, і не хотів.
А через що ледь не побились?
Все через вибори оті!

— Я ненавиджу демократів! —
Кричала жіночка в пальто.
— Їх посадить треба за ґрати,
Щоб і не бачив їх ніхто!

— Ти олігархів, мабуть, любиш?! —
Кричав на неї молодик.
— Вони в своїх розкішних шубах
Усіх нас пустять на шашлик!

— А ненормальні демократи! —
Підтримав жіночку дідусь,
— Нас хочуть затягнути в
НАТО,
Я краще піду удавлюсь!

А ні в Європу, а ні в Штати
Не хочу я! — кричав дідусь. —
Я буду лаяти, кусатись,
А під кінець ще й утоплюсь!!!

Вступила в сварку молодиця,
Вона, розпатлана уся,
Була готова з НАТО битись,
Прикривши в кошику гуся:

— У Штатах їхні копи клятї
Забили негра, а проте,
Я би взяла його за зятя,
Якщо пішло уже на те!

Давайте краще до Росії,
До ЕСЕНГЕ будем проситись.
До чого нам Європи тії?
Ми і без них можемо прожити!

Так пасажери розпалились,
Ледь не побили водія,
Зупинки свої пропустили...
Аж ось — скінчилась колія.

Трамвай завмер, усі присіли,
Затихли зразу гам і крик.
Вони, нарешті, зрозуміли,
Що вже заїхали в тупик.

Водій узявся всіх мирити,
І сказав істину таку:
— Якщо ми будемо сваритись,
Будем сидіти в тупику!

Ворона

Ворона каркнула, і сіла на ворота.
Цікаво, що вона там мала на увазі?
Для чого відкривала свого рота?
Раніш не чули ми її ні разу.

Бач, як розкаркалась нона, як осміліла.
Ось горобець, літає й ані чирк.
Може поскаржитись нікчема захотіла?
От новина, ну прямо тобі цирк!

Можливо не сподобалась погода?
Сьогодні, справді, холодно й дощить.
Ні, це така вороняча порода,
Усі мовчать, а вона, бач, кричить!

Ми розуміємо, зараз живеться важко,
Нестача ліків, навкруги хвороби.
Сусід також сьогодні чхав і кашляв,
Але ж не каркав, як оця нероба!

— Та не звертай на це уваги, милий.
— Як не звертай, а що як каркне знову?
— Хай каркає собі наскільки має сили.
Ти ж, мабуть, чув, що в нас свобода слова?

Так гомоніли за столом чиж та сорока,
Їм видно було все через вікно.
Вони вже пообідали, нівроку,
З'їли ковбаску й випили вино.

Метри

Якщо дуже ти поважний,
Вважай що ти метр,
А коли ти ще й відважний —
Справжній кілометр.

Якщо нижче трошки глянеш,
Побачиш півметра.
Він хоч тужиться — не тягне
На справжнього метра.

А ще нижче, там вже зовсім
Одні дециметри,
Ні статурою, ні ростом
Не тягнуть на метра.

Ну, а нижче дециметра
Краще не дивися,
Не помітиш сантиметра,
Хоч вдвоє зігнися.

А про нижчих сантиметра
Годі й говорити,
Бо заради міліметра
Не варто і жити.

Та під ними, майже всюди,
Без слави і грошей
Живуть собі просто люди,
І люди хороші.

Хочу в Гваделупу

Десь далеко, десь за небокраєм,
Кажуть люди, є краї чудові —
І Бразилія, і чарівні Гавайї,
Мабуть що так, повіримо на слові.

Я чув також про Пальма-де-Мальорку
Та про дива Бермудських островів,
Відкривши на вікні своєму шторку,
Я дещо інше за вікном уздрів;

Ішла бабуся по слизькій дорозі,
Ледь-ледь брела, несучи щось важке,
І їй, старенькій, немічній небозі,
Мабуть, і в голову не прийде отаке,

Що десь далеко, може в Сан-Марино
Вирує зараз шумний карнавал.
Вона, зігнувши аж додолу спину,
Не знає, що в Монако зараз бал.

А на далекому яскравому Гаїті
Засмаглі, безтурботні, гомінкі
В карибських хвилях хлюпаються діти
Й матусі їхні милі та стрункі.

І я також, зізнаюсь ненароком,
Хотів майнути теж у Сан-Марино
Та налетіти лицарським наскоком
У Коста-Ріку чи на Філіппіни...

Аж раптом гуркіт гримнув за спиною
І мої марення даремні перервав,
Це кіт мій, уже скучивши за мною,
Про себе таким чином нагадав.

І справді, ну яка там Коста-Ріка,
Який Мадагаскар чи Гваделупа?
Мій кіт муркоче та зухвало зирка.
А у кімнаті — безпорядків купа.

Із кухні викотилась вже пуста каstrуля,
Він з'їв-таки позавчорашній борщ,
І вигляд мав, наче валявся в намулі,
А за вікном сильніше хлинув дощ.

Про орлів і мошок

Все продумано в природі,
Огляньмося трошки —
Є пташина благородна,
А є просто мошки.

Ось орел, ну що сказати, —
Благородний птаха,
А комар, як порівняти, —
Нікчема й невдаха.

І все ж ваду одну має
Орел, так, дрібничка,
Він одинаком літає —
Це погана звичка.

Ні на кого сподіватись
Орлу, як прийдеться,
Бийся сам, куди діватись?
Так уже ведеться.

А мошкарі краще жити,
Істина знайома —
Гуртом й батька легше бити,
Про це всім відомо.

Благородство — річ хороша,
І, мабуть, потрібна,
Та ватага дрібних мошок
Теж до чогось здібна.

Орел падає умиць
Каменем на жертву,
А мошка як налетить,
То позаздриш мертвим.

Мошкам можна не журитись,
Що мілкі, бо згряя
Здібна теж чогось добитись,
Якщо забажає.

Кожному своє

Котик — це не бегемотик,
Горобець — не півень,
Хоч на вигляд, хоч на дотик —
Зовсім інший рівень.

Там, де прошмигне худий,
Товстий не пролізе.
Те, що може молодий,
Старому вже пізно.

Той загляне в далину,
Бо високий дуже,
А малого в мілину
Тягне, до калюжі.

Ліктями працює хам,
Скромний сидить тихо.
Де добра немає, там
Хазяйнує лихо.

Той працює день і ніч,
Бо він працьовитий,
Інший вилізе на піч
Й спить, наче убитий.

Той віддасть усе що є,
Інший не нагнеться,
Кажуть, кожному своє,
Так уже ведеться.

Тінь

Іду за ним, іду й іду,
Зупиниться — і я спочину,
Пішов уверх — за ним бреду,
Не знаю, в чім моя провина.
    Чому не можу я, як інші,
    Робити все, чого захочу?
    Й у мене гордість є, між іншим,
    Та все іду, ноги волочу.
А йому, бачте, хоч би що,
На мене навіть не погляне,
Мене вважає за ніщо.
Я ж не така уже й погана!

Та не оцінить це ніхто.
Його байдужість вже драгує,
Іде, закутавшись в пальто,
А я за ним, за ним плазую.
Заліз в калюжу, мій миленький?
Хоч тут йому не пощастило.
Я ж по стіні іду чистенькій
Й кричу від радості щосили!
І хоч заслуги тут нема
Його й моєї, та даремно —
Так світло падало з вікна,
І все ж, повірте, так приємно.
Багато мріялось мені
Від нього якось відірватись,
Побігати десь вдалині,
У річці чистій покупатись.
Але не збулось, не судилось,
І не поробиш тут нічого.
Я тінь — такою народилась,
Й прив'язана навік до нього.

Метеорит

Мабуть це хтось напрозорчив —
Все навкруг горить,
На подвір'я серед ночі
Впав метеорит.
Дим, вогонь, усе палає,
Кругом гамір, крики,
І ніхто того не знає —
Був він невеликий.
Хоч і невеличкий впав
У цю пору темну —
Геть усіх перелякав
І зарився в землю.

Покричали, вгомонились,
Спати полягали,
А на ранок придивились —
І чого кричали..?
Небагато тут згоріло,
Руйнувань ніяких,
Постраждала на подвір'ї
Лиш будка собаки.
Песика жаліє кожен.
Але що казати?
Він живий, а будку можна
Іншу збудувати.
Й буде песик в ній, повірте,
Мешкати охоче.
Правду кажуть, що в страхіття
Завеликі очі.

Вікна

Вікна дивляться, мов очі
Великого дому,
Розказати вони хочуть
Ліхтарю нічному:

— Дім високий, нас багато,
А ти самотній,
Не тобі з нами змагатись,
Бо ти ж самотній.

Як себе ти відчуваєш,
Не мерзнеш зимою?
З непокритою ж стоїш
Вічно головою.

А вночі буває темно,
Бродять хулігани,
І нізащо, так, даремно,
Б'ють тебе ногами.

Не роздумуй, йди до нас,
Якщо, звісно, хочеш,
У нас тепло, у нас сухо,
Ноги не промочиш.

Досить тобі голодати,
Ти ж не молоденький.
У нас будуть годувати,
Як в рідної неньки.

І нам буде веселіше,
По правді сказати,
То ж іди сюди скоріше,
Досить бідувати.

— Дякую вам, добрі сестри, —
Зітхнув ліхтар тихо.
— Мушу службу свою нести,
Щоб не сталось лихо.

У нічну годину темну,
Щоб було світліше. —
Поклонився вікнам чемно
Й блиснув яскравіше!

Кактус

Ріс він собі на балконі,
Не знаючи лиха,
Ріс у теплому вазоні,
Було сухо й тихо.

Щодня за ним доглядали
З любов'ю, дбайливо.
Змалку кактусом назвали,
Не життя — а диво.

Лиш одне було незручно,
Соромно й сказати,
Було дуже йому скучно,
Ні з ким і пограти.

Унизу почувся сміх,
Там цікаво, схоже,
Він побачити би всіх
Хотів, та не може.

Щось гуділо там, гавкало,
Мукало, кричало,
Кувікало і нявкало,
Бляло й гарчало.

Звуки ці його лякали,
Інколи смішили,
А його все поливали,
З лієчки кропили.

І ніхто не зрозуміє
Як важко буває,
Там, надворі, сонце гріє,
Ластівка літає.

Хоч би трошки, ненароком
Підрости, зігнутись
І хоча би краєм ока
Туди зазирнути.

Йому б вирватись на волю,
Пограти в футболу,
На воротях би постояв,
Він хлопчик неквалий.

Ні, не пустять його з дому.
Хоч він і не злючка,
Та із відчаю на ньому
З'явилися колючки.

Не дивуйтесь, прошу вас,
Що кактус колючий,
Він образився на нас
Й колеться болюче.

Дорога

Біжить, біжить собі дорога,
Початок є, кінець ще буде,
Вона прямує від порогу,
Вона потрібна всім і всюди.

Вона повзе десь аж нагору,
Повзе повільно, наче трактор,
Їй повернути б кудись вперу,
Але не той в неї характер.

А за горою спуск стрімкий,
Біжить вона, ледь не спіткнеться.
Коліс перегук гомінкий
Десь аж за лісом відгукнеться.

А далі, жах який — тунель,
І темно, й гуркіт неможливий
Доноситься від стін і стель.
Тунель — це справді щось жахливе!

Скоріше б вирватись на волю,
Вдихнути свіжого повітря,
По рівному пройтися полю —
Це її мрія заповітна.

Та за тунелем, майже зразу,
Чекав на неї міст високий.
Тут не натиснеш педаль газу —
Внизу проналя надглибоке.

Заплющивши від жаху очі,
Тихенько, щоб не наврочити,
Навшпиньках, дуже неохоче
Іде на міст. А що робити!?..

Коли ж дійшла до середини,
Здійнявся вітер, як навмисне.
Їй зараз крила би орлині,
Та де візьмеш, нема їх, звісно.

Від вітру міст зробився п'яним,
Так розхитавсь, що не до жартів,
Та треба йти, йти невблаганно,
Назад вертатися не варто.

Скінчився міст, хлинула злива,
Лиє і лиє — дітись ніде,
Вода дорогу геть розмила,
Тепер ніхто по ній не піде.

На щастя, злива теж не вічна,
З-за хмари сонце об'явилося.
У не вигляд був комічний,
Тому воно й розвеселилось,

І повело себе негідно,
Пекти почало, наче в печі,
Хотіло висушити бідну
Й спекло дорозі руки, плечі.

Важка їй видалася доля —
Без вихідних, щодня робота,
Та все ж дійде вона до поля
Й забуде там усі турботи.

Сміхомовки

Була б, кажуть, голова,
А шапка знайдеться,
Якщо буде булава —
Десь гетьман візьметься.

Від дощу не пересохнеш,
Від знань лиш мудрієш,
Від сонця ти не намокнеш,
Без зерна не всієш.

Хто шиє, той і кроїть,
В кого клей, той липне.
Хто корови не здоїть —
Молока не вип'є.

Де церква, там і молиться,
Де тонко, там рветься,
Де голуб, там і горлиця,
Де мітла — мететься.

Що було — не новина,
Де жорстко — не гладко.
На городі — бузина,
А в Києві — дядько!

Отаке життя

Живеться псові дуже, дуже скрутно,
На нього кожен може накричати,
Ногою пхнути, замахнутись прутом,
А він не сміє навіть загарчати.

Ніхто не пожаліє у дворі
Бідного пса, чи їв він, чи голодний.

Як там живеться йому в конурі
У пору зимню, хмуру та холодну?

Буває дощ, буває завірюха,
А конура його ледь-ледь накрита.

Хазяїн і за вухом не почухав

Та не подумав, як тут можна жити.

А вчора говорили пси сусідні,
Які також терплять, як він, біду,
Що там, де височать дома елітні,
Живеться песикам, як мухам у меду.

І все тому, що вони вміють гарно

Загавкати, а головне, що — вчасно.

І він попробував так само, але марно,

Лиш загарчав жахливо хриплим басом.

А коли б міг так гавкати красиво,
Вертіти хвостиком й лизати язиком,
Тоді б і він міг пити мед і пиво,
І їсти тістечка зі свіжим молоком.
Та раптом його пнув хтось під ребро:
— Чого гарчиш отут старе й ледаче?! —
Й холодну кістку вкинули в відро.
Ну що ж, таке воно життя собаче.

ЕНЕЛО

Можливо, скажете, що це неактуально,
Що розповіді ці вже застаріли?
Та я почув таке на днях буквально —
Мені односельчани розповіли,

Як раптом на покоси за селом
У пору, коли й півні не співали,
Із неба прилітало ЕНЕЛО.
Клянуться, що насправді прилітало.

Може, про це ніхто би і не знав,
Те поле косарі весь день косили,
Та дід Павло все бачив й розказав,
Як гуманоїди з тарілки виходили.

Бо він тоді сторожував на полі
І бачив їх на власні свої очі.
Прибульці, не спитавши його волі,
Занесли до тарілки серед ночі.

А потім відбувалосьь неймовірно,
Його посадовили за столи
Та пригощали все вином відбірним,
І самі з ним і їли, і пили.

А коли дід наївся та напився,
Вони над ним почали чаклувати,
І він у парубка за мить перетворився
Й від радості прийнявся танцювати.

І ще не все — дід клявся і божився,
Що там його повели під вінець,
Він на красуні їхній оженився.
От дід Павло, ну, справді, молодець!

А потім він, на жаль, не пам'ятає,
Як на покосах знову опинився,
Але себе чудово почуває,
Якби хотів, то ще би оженився.

Ця розповідь усіх розхвилювала,
В наступну ніч майже усе село
Не спало, а за небом слідкувало,
Чи не повернеться те саме ЕНЕЛО.

Усі залишили хазяйство і роботу,
Не їли і не пили цілі дні,
А тижнями, з неділі до суботи,
Вдивлялися у небеса нічні.

В селі худоба з голоду ревла,
І свині, мов скажені, верещали,
А хазяї, забувши про діла,
За небом нічно й денно чатували.

Ледь не загинуло село від того лиха,
Не чутно було співу когутів,
Мов на кладовищі, усе навколо стихло,
Ні гавкоту, ні нявкання котів.

Такі мені дива розповідали,
Не знаю, чи насправді то було.
Ну, а до вас іще не прилітало
Оте інопланетне ЕНЕЛО?

Міст

Він стояв між берегами
Гордий, незалежний,
Упираючись ногами
В цей і в протилежний.
    Не подобалось йому
    Отаке сусідство,
    Й поглядав на них тому
    Відверто з презирством.
Що за кралі, — говорив, —
Ні на що дивитись.
Треба ж було їм на світ
Такими вродитись!
    Я — це зовсім інше діло,
    Є на що поглянуть,
    Маю я чудове тіло
    І личко рум'яне.
Ось як вигнувся дугою,
Ще й перила маю,
Глянути на вроду мою
Усіх закликаю!

Ліхтарі мої прекрасні
Світяться ночами.
Хіба можна вам, нещасним,
Тягатися з нами?
Та сказали береги:
— Послухай-но, друже,
Отак носа не тягни
І не хвались дуже,
Бо, не дивлячись на зріст
І на твою вроду,
Якщо ми відвернемось,
Ти рухнеш у воду!

Вовки

Показались вони з лісу
Й через поле, напрямки,
Зграєю, під вечір, пізно
Йдуть насуплені вовки.
І дивись, не попадайся
Ти вовкам на очі.
Ліпше де-небудь сховайся,
Якщо жити хочеш.
Краще б вам не довелось
Мати з ними діло,
Бо відкусять таки щось
Чи справа, чи зліва.
І що з ними вже робити?
Така у них вдача —
Налякати, чи вкусити
Всіх, кого побачать.

Дуже важко із вовками
Про щось домовлятись,
Загарчать вони й за вами
Будуть день ганятись.

Кажуть, можна їх впіймати.
Не вірте цій байці,
Бо пора уже всім знати,
Що вовки — не зайці.

Кажуть, можна приручити
Вовка, але, звісно,
Скільки його не годуй —
Утече до лісу.

Ну що ж, кожному своє,
Хто на що спроможний.
Серед людей також є
На них дуже схожі.

Пригода

У село щось захотів —
Маю таку звичку,
Тому позавчора сів
Зранку в електричку.

В електричці люд спокійний,
Хто їсть, хто дримає,
Дехто каву п'є подвійну,
А хто в карти грає.

Усе звично, як щодня,
Сусід щось читає.
Тож сиджу спокійно я —
Думаю-гадаю.

У вагон зайшли торговки,
Пасажири раді,
Я також купив батончик
Халви в шоколаді.

Їдуть люди на роботу,
Хто з ринку додому,
В кожного свої турботи —
Все таке знайоме...

Раптом щось заверещало
Зовсім десь близенько —
В когось з торби виривалось
Порося маленьке.

Таки вирвалось й помчало
По вагону стрімко,
І, нещасне, верещало
Неймовірно дзвінко.

Кинулись його ловити —
Порося прудкіше.
Гамір, крик несамовитий,
Хто кого спритніший.

І все-таки упіймали,
Воно ж репетує,
У мішок його запхали,
Хай там бешкетує.

Вийшла так собі пригода —
На мізинець буде,
Посміятися ж нагода
Не завадить людям.

Переспіви

На базарі торгувала
Жвава молодиця,
Торгувала, продавала
Свіжу чечевицю.

Чечевиця свіжа, зріла,
Проситься купити,
Молодиця гарна, мила —
Хочеться любити.

Дзвони, дзвони назорі,
Б'ють у барабани,
А на нашому дворі —
Весіллячко гарне.

У когось — чобіт дві пари
Й нові рукавиці,
А я таки на базарі
Купив чечевицю.

Чечевиця, чечевиця —
Гарна наче дівка,
А та мила молодиця —
Тепер моя жінка.

Ми весіллячко гуляли,
Гостей в нас багато,
Танцювали, гарцювали —
Розвалили хату.

Упав день через пень,
Ніч — через колоду,
Вкинув проса кілька жмень
Скаламутив воду.

Вкинув проса через носа,
Гречку — через ганок,
Моя жінка прийшла боса
Пізно, аж підранок.

Погуляла темну нічку,
Гарно погуляла,
Зранку глянула на личко —
Що таке з ним сталось?

Де мої рум'яні щічки,
Де брівки дугами?
Прогуляла біля річки
Нічку з парубками.

Комусь хтілося кричати,
В когось завжди тихо —
Досить отаке співати,
Щоб не сталось лихо!

Полювання

Написати хотів вірша,
Сісти й написати,
Та прийшла ідея інша —
Піти полювати.

Полювання — річ хороша;
Ліс, повітря, зайці,
Снігова мете пороша,
Примерзають пальці.

В лісі постріл десь бабахнув,
Ходжу я, блукаю,
Зайцями тут і не пахне,
Мабуть, спочивають.

Може сни вони ранкові
В своїх норах бачать.
Щоб були такі здорові!
Ходжу, ледь не плачу.

Ой, рятуйте, попереду,
Все ближче і ближче,
Мчить на мене, мов торпеда,
Дикий кабанище!

Що робити, куди дітись?
Тріщить мерзле гілля.
Дома би мені сидіти,
Сьогодні ж неділя!

Він несеться, вже штовхає
Рилом мене в спину.
Я втікаю і гадаю,
Невже тут загину?

З переляку заволав,
Куди ділась втома...
Мене в спину хтось штовхав
На постелі вдома.

Яке щастя, що це сон,
Сон після гулянок.
І це ж треба, щоб таке
Приснилось під ранок?!

Ну його, те полювання,
І гульки залишу,
Краще сяду на дивані
Та й вірша напишу.

Числа

Ми в дитинстві числа вчили,
Вчились рахувати,
І на пальчиках лічили,
Щоб не забувати.

І не знали ми про те,
Бо були маленькі,
Що є цифри прехороші,
А є поганенькі.

Це кмітливі мудреці,
Глянувши на небо,
Угледіли цифри ті,
Які нам не треба.

Ну, і що тепер робити,
І як рахувати,
Без них спробуємо жити,
Викинемо з хати?

І чим вони завинили,
За що постраждали,
Що кому вони зробили,
За що їх карали?

Нещасливими родились
Цифри-бідолахи,
І ось тепер залишились
Без дому, без даху.

Але виявилось, що
Треба їх прощати,
Бо без них тепер нічого
Не порахувати.

Всі бухгалтерські рахунки
Просились, кричали,
Бо без циферок-невдах
Недійсними стали.

Може вибачимо їх —
Ми все ж таки люди,
Приймемо як за своїх,
А там якось буде.

СВЯТО КВІТІВ

Вчора ми були на святі квітів,
Їх привезли від усього світу;

Маки та магнолії
Привезли із Монголії.
Гвоздики та конвалії
Приїхали з Італії.

Білосніжні лілії
Прибули із Бразилії,
А тюльпани та троянди
Приїхали з Нідерландів.

Гладіолуси та айстри
Прибули із Австрії,
А ромашки ніжні, білі
Добиралися із Чилі.

І розкішна орхідея
Прилетіла аж з Кореї,
А красунечки жоржини
Приїхали з Аргентини.

Мімоси та півонії
Припливли з Японії,
А любисток та волошку
Скрізь вирощують потрошку.

Ну, а гілочка калини
Дозрівала в Україні.
Гарне у нас свято,
Радості багато!

Мрії

Не така вже й рідкість —
Як прикриєш вії,
То нахлинуть звідкись
Дивовижні мрії.

І летиш за ними
Високо за хмари,
Де відсутні зими,
Де весняні чари.

Де живуть як сестри
Лихо з добротою,
І не треба нести
Хабара з собою.

Там немає бідних,
Не хизує розкіш,
Вам, неначе рідним,
Дають, що захочеш.

Там поля зелені,
Квітів візерунки.
Тобі повні жмені
Насиплють дарунків.

І тебе це диво,
Що не знає краю,
Ніжно і звабливо
Млістю огортає.

Світанки

Світанки рожеві, обрії чисті,
Небо у барвах, неначе в намисті.

Скоро вже з'явиться сонячний промінь,
Тихий, ледь-ледь наростаючий, гомін.

Земля оживає в ранкову годину,
Обличчя вмиває у срібних росинах.

Немов соромливо і якось несміло
З'являється сонця краєчок білий.

Зразу ж тепло над полями майнуло,
Ніжно, легенько обличчя торкнулось.

Іди сміливіше, тебе вже чекаєм,
Світи яскравіше над батьківським краєм.

І вийшло-таки, і засяяло сонце
Та заглянуло до мене в віконце.

Долоні

Ляжуть легко на скроні,
Наче крильця пташини,
Твої теплі долоні
Й мене втома покине.

Буде затишно й тихо,
І забудуться болі,
Кудись дінеться лихо,
Зникнуть сутінки в полі.

І не треба спішити
Забирати долоні,
Дуже хочеться жити
У п'янкуму полоні.

Ліпше потім, колись,
Як вгамуються звуки,
Підійди, нахились —
Я візьму їх у руки.

І теплом їх зігрію,
Своїм подихом легким,
Як останню надію,
Як бажання далеке.

Вишня

Розквітає вишня —
Чарівна, красива.
Розквітає пишно
Наче справжнє диво.

Вишня моя, вишня
Розцвіла на славу —
Мрія ти колишня,
Пишна й кучерява.

Я до тебе, вишня,
Думкою полину,
Коло тебе, вишня,
Посиджу спочину.

А підвечір мила
На подвір'я вийшла,
Голову схилила,
Наче тая вишня.

Біля дому стала,
Ніжно посміхнулась,
Тихо привітала
Й молодість вернуласьь.

Вечори

Де тії теплі вечори,
Похилі верби над водою,
Костер на березі горить,
Навколо нього ми юрбою.
Лунає сміх, веселий гомін,
Тиха мелодія знайома.
Щось потягло мене на спомин,
Давно, давно не був я вдома.
Повітря тепле, млість приємна,
Душа для радості відкрита,
Ледь чутно шепіт твій таємний,

Вогонь в кострі повеселішав,
І радість молодих сердець
Нас розтривожила ще більше.
Плеснула риба у воді,
І крикнув птах десь недалеко.
Літа веселі молоді,
Як тоді дихалося легко.
Де тії тихі вечори,
Вернути б їх хоч на хвилину.
На ставі лебідь говорив
Лебідці тихо щось приємне.
Костер спокійно догорів,
Тихої музики не чути.
Чомусь згадати захотів
Те, що ніколи не вернути.

Липа

Липа цвіте,
ароматом дурманить,
Літо пройде,
зникне в туманах.

Чиста дорога
стелеться легко,
Йде від порогу
далеко, далеко.

Липа цвіте,
цвіт її добрий,
Вітер його
несе десь за обрій.

Мрії летять
        високо в небо,
Тихе життя
        лине до тебе.

Десь вдалині
        промінь яскравий,
Добре мені —
        день був цікавий.

Може й не те
        хвилює і манить,
Та липа цвіте,
        ароматом дурманить.

Мереживо

Виглядало, стежило
З-за віконця зранку
За мною мереживо
В росянім серпанку.

Гілочки сплелися
В срібну павутину,
Неначе вдяглися
В чарівну хустину.

Це посмішка ясеня,
Що ріс біля дому,
Величного красеня,
Весело якому.

Силует

Це не картина, не портрет —
Я бачу, наче уві сні,
Ледь-ледь помітний силует
Там, у далекому вікні.

Через прозору світлу штору,
Яку колише легкий подих,
Чудово видно все знадвору.
Який, цікавлюсь я, там поверх?

Надворі вечір, а там світло,
Не тільки світло, мабуть, тепло,
А тут і холодно, і вітер
Дощем в обличчя б'є нестерпно.

Десь скрипнули у тиші двері,
Таксі майнуло вдалині.
Навіть не знаю, де тепер я,
Й чи це насправді, чи у сні.

Нічого не буде

Коли зовсім нічого не буде,
Ні одного бажання,
І, здавалося, всі вже забудуть
Ті бурхливі вітання.

Коли підуть далеко-далеко,
І затихне вже гомін
Й пронесуться приємні та легкі,
Благодатнії дзвони.

І підтримають їх ледве чутно
Голоси незнайомі.
Як же легко усе це забути —
І бажання, і втому.

Й там, де небо з землею зійдеться
В одну лінію тьмяну,
Може місце маленьке знайдеться,
Його вкриють тумани.

Коли зовсім нічого не буде,
Лише пам'ять далека,
Лише сонце, дороги і люди
Й білокрилий лелека.

Муза

Сиділа муза, нудьгувала.
Не знала, де себе подіти.
Творці, кому допомагала,
Загордували наче діти.
Вони про неї геть забули,
Живуть у славі мерехтливій,
Тому крилом вона махнула
І полетіла десь у вирій.
Скажіть, письменники, поети,
Куди майстерність ваша ділась?
Де ділися ваші портрети.
Може, до предків полетіли!?
Без музи важко, важко дуже.
Перо писати не бажає,
Рука тремтить, неначе в стужу,
Із неї пензель випадає.

А муза все собі літає.
Десь вештається по дворах.
Чом дома не сидиш, питають,
Гасаєш верхи на вітрах?
    Ми падаємо на коліна,
    Ми просимо тебе — прийди,
    Без тебе пропадемо, згинем,
    Про нас забудуть назавжди.
Та її важко упросити,
Вона, як жінка, вередлива.
Кокетство своє проявити
Не промине, бо все ж красива.
    Так що просіть її, молітесь.
    Може, поверне, може, ні.
    Вона знайде, куди подітись,
    Спочивши там, у далині.

Погляд

Ти не прийдеш ні в стужу, ні в спеку,
Не постукаєш тихо в вікно,
Якщо погляд чужий і далекий,
І бажання вже згасло давно.

Якщо десь — за нічні горизонти
Заховалась премхлива надія,
Заблукала в трясучих болотах,
І звідтіль тільки вітер повіяв.

Все ж, негоже у відчай впадати,
Тихо плакати в подушку мокру.
Може краще спокійно чекати,
Й прислухатись до кожного кроку.

І коли уже зовсім погасне
Найостання, слабенька надія,
Добереться, прилине невчасно
Твоя стомлена, бажана мрія.

Літо

Ой як хочеться за місто,
Там, де гарно і де чисто,
Де веселощі та сміх
Й трави стеляться до ніг.

Там, за містом, на роздоллі
Ластівки літають в полі,
Грає свіжістю струмочок,
Там зозулі голосочок.

Там і сонечко тепліше,
І повітря там чистіше,
Тож побігли, не барімось,
Дружно за руки візьмімось.

Поки літо ще панує,
Квіти на лугах малює.

Колискова

Ніч надворі, тихо-тихо,
Світиться Чумацький Шлях,
Вітерець навіть не диха
І не крикне в лісі птах.

Понад річкою схилились
Верби вже немолоді,
Та на себе задивились
У чистесенькій воді.

А за обрієм, за гаєм
Стелиться туман додолу,
Звідтіля сова гукає,
Кличе діточок додому.

За горою, за курганом
Видно смужечку прозору,
Мабуть, сонце звідти встане,
Але буде це нескоро.

А тепер усюди спокій,
Царство тихих, ніжних
струн.
Так що спати треба, поки
Спить за коминком цвіркун.

Спи, маленька моя доню,
Ляльку пригорни до себе,
Ангел сни твої боронить,
Я ж посиджу біля тебе.

Барабани

Ледве чутно, тихо, тихо
Звуки нарастають.
Що несуть, добро чи лихо?
Доносяться й тануть.

Вони плинуть над горами,
Тайно проникають,
Мов невидимі тамтами
Десь далеко грають.

Ну, а потім все гучніше
Удари відчутні —
Це не скрипки найчуйніші,
Не бренчання лютні.

Тому слухай, просинайся,
Досить вже дрімати,
Будь сміливим, не вагайся,
Йди їх зустрічати.

Бо гримлять вони, лунають
Щиро, без обману,
Прямо в душу проникають
Життя барабани.

Портрет

Висів в куточку на стіні
Невідомо чий портрет,
І не розгледіти в тіні,
Хто там — учений чи поет.

Мабуть, не дуже важний чин,
Бо в рамці був простенькій,
І не вдоволений він тим,
Що вигляд мав бідненький.

Й бурчав розгніваний портрет
Із вечора до ранку —
Йому би золотий багет,
А не сіреньку рамку.

Йому здавалося, ніхто
На нього і не гляне,
Хоч мав він модненьке пальто
І личко мав рум'яне.

Та, схоже, що його почули,
І в святкову днину
Зняли з гвіздка й одягнули
В золоту ліпнину.

Висить сяючий багет
У різній ліпнині,
А що в ньому ще й портрет,
Не помітиш нині.

Мелодія

Десь мелодія звучала
Чиста і зваблива,
Наче в гості зазивала
Тихо, соромливо.

Надворі пора вечірня,
Затишно, спокійно,
І нас вабить неймовірно
Мелодія мрійна.

І потягнемось думками
Туди, аж за обрій,
Золотими там руками
Справи роблять добрі.

Буде хороше нам, гарно,
Там зорі сяють,
Нас не кривдитимуть марно,
Скрипки нам заграють.

Тож нехай вона звучить,
Звучить, не змовкає,
З нею радісніше жити,
Душа спочиває.

Нарешті

Нарешті нікуди спішити,
Не треба на зорі вставати,
Можна спокійно, тихо жити,
Із-за дрібниць не нервувати.

Хочеш — подайся аж за обрій,
Та перевір — де там межа.
Кросворда вирішити спробуй.
А хочеш — напиши вірша.

Свобода! Хай живе свобода!
Як хочеш, так собі вчиняй —
Хоч головою кинься в воду,
Хоч душу Богові віддай.

Але чому щемить на серці,
І чому хочеться так жити?
Як відчуття подібне зветься,
І що робити з ним, скажіте?

Руки чіпляються за справу,
І не потрібні співчуття.
Не треба ні ганьби, ні слави!
Невже скінчилося життя?!

Ні, я ще вийду на дорогу,
Я ще чудово почуваюсь,
Я ще візьму бика за роги,
Або ще краще — закохаюсь!

Марєво

Десь був я вчора, точно був,
Але де саме — не згадаю.
Чомусь я раптом все забув,
Чому так сталося — не знаю.
    Може, не те щось вчора з'їв я,
    Ходив кудись, куди не треба?
    На мене впала амнезія,
    Так раптом впала, ніби з неба.
Тепер сиджу, наче в тумані,
І мене трусить, мов гарячка.
Якого випив я дурману,
Яка вчепилася болячка?
    Здається, щось пригадую,
    Ніби броджу я темним лісом
    Не бачу стежки — падаю,
    Ще й комарні кругом до біса.
Кудись все падаю, лечу,
Куди несе мене, гадаю,
Лечу донизу і кричу,
Насправді, не кричу — волаю!
    Та хтось політ мій зупинив.
    Хто врятував мене — не знаю,
    А коли очі я розкрив —
    Бачу кондуктора трамваю...

І тут, нарешті, я збагнув,
Чому верзлося мені різне —
В трамваї їхав і заснув,
Їхав з вечірки дуже пізно.

Далечінь

Погляд за обрій далеко полине,
Де небо на землю лягло.
Може стомилося, хай відпочине,
Витре спітніле чоло.

Там далечінь, там тендітна надія,
Стеляться трави пахучі,
Думаю, там заховалася мрія,
Мрія бажана, жагуча.

Тягнеться думка туди невблаганно,
Що ж, піднімуся й піду,
Хай і далеко, хай, може, марно,
Все ж, про що мріяв, знайду.

А далечінь все від мене тікає,
Ховається десь за горами,
Але іду я, уперто шукаю
Те, що губилось роками.

Мрія далека, щастя примарне,
Чом ви такі невловимі?
Мабуть, даремно вони мене манять,
Тихі, бажані, незримі.

Зірка

В небі нічному падала зірка,
Важко одному, сумно і гірко.

Слід залишила, впала на землю,
Жила, світила, а тепер — темно.

Жила, світила, давала надію —
Виростуть крила, душу зігрію.

Може, повернешся, може, прилинеш,
Може, посвітиш мені ще хвилину.

Ти хоч маленька була, ледь помітна,
Тиха надія, мрія привітна.

Навіть не знаю, як тебе звали.
Де ти блукаєш, де ти упала?

Можна б піти і тебе пошукати,
Допомогти тобі, привітати.

Світло твоє в небі нічному
Радість несло всьому живому.

Куди йде?

Іде кудись, куди іде,
Мабуть і сам того не знає,
Кругом магнолія цвіте,
Іде, уваги не звертає.

По свіжій росяній траві
Ступає босими ногами.
Ледь чутно гомін на зорі,
Туман дрімає над лугами.

Ось день минув, пора вечірня —
На обрії червона смуга,
Її прощальне палахтіння
Наводить нестерпиму тугу.
Назустріч вітерець дихнув,
Приємна свіжість промайнула.
Він, схоже, також це відчув —
Обличчя посмішка торкнула.
Навкруг імла володарює,
Сова десь поруч загукала,
Вона в цю пору вже полює,
І, мабуть, бідна, заблукала.
Ніч зорями укрила небо,
Природа тихо спочиває,
Вже б зупинитись йому треба,
Та він іде, куди — не знає.
Куди крокуєш, зупинись,
Не поспішай так! Обережно!
Мабуть, байдужий він якийсь,
Або закоханий безмежно.

Степ

Степ широкий, степ без краю,
Вітри-суховії
Над тобою пролітають,
Сонце тебе гріє.

В небесах орел кружляє,
Розмахнувши крила.
Твої трави нагинає
Невідома сила.

Бачив битви він жорстокі,
Дзвін шабель козачих,
Знав він спокій і неспокій,
Усе в житті бачив.

І на ньому залишались
Незлічимі рани,
А вже потім насипались
Високі кургани.

Тож, побачивши в степу
Курган, зупинися,
На хвилинку зупинися
Й низенько вклонися.

Заметіль

Новорічна заметіль
Не стає кружляти,
На вулицю захотіли
Вийти погуляти.

Ватагою гомінкою
Вибрались на волю
І помчали ми юрбою
По білому полю.

Сніг кружляє, б'є у очі,
Чистий і прозорий,
Він пограти з нами хоче
В ніч цю неповторну.

Сміх і гам нас зігривають,
І повітря нас п'янить,
Новий Рік ми зустрічаєм —
Радісна, казкова мить.

Сяйво

Із простору проникає
Таємниче диво,
До нас лине, поспішає
Сяйво мерехтливе.

Його струмені яскраві
Розмалюють ночі.
Я барвистії заграви
Побачити хочу.

Щоб це диво угледіти,
Чути його голос,
Не потрібно десь летіти,
Їхати на полюс.

Лиш уважно придивляйся
У далечінь неба,
І розкрийся, не ховайся —
Боятись не треба.

Сяйво світить довго, довго
Через срібні дверці,
Доторкнутися б до нього,
Відчути би серцем.

Книга

Йдучи на роботу рано —
А була відлига,
Побачив, що під парканом
Валяється книга.

Таки не полінувався,
Підняв, і не марно,
Я безмежно здивувався —
Книга була гарна.

Забруднилася, звичайно,
Та це не важливо,
Кожна книга, наче тайна,
Наче справжнє диво.

І хоч треба поспішати,
Робота ж чекає,
Я почав переглядати,
Чому, й сам не знаю.

Чимось нона захопила
Всю мою увагу,
Зачепила, відродила
До читання жагу.

І гортаю сторінки,
Шелест їхній чую,
Відшукав у ній думки,
Що мене хвилюють.

Течія

Тече течія у водах життєвих
Туди, де краї красиві, звабливі.

Вона своє русло знає чудово,
Не зверне нікуди, до всього готова.

Якщо попадуться високі пороги,
Обійде їх легко без допомоги.

Кожен старається в неї ступити,
Бо з течією легше прожити.

А хто проти неї піти намагнеться,
Потрапить в біду, назад не вернеться.

Ідуть проти течії тільки герої,
Ох і хлебнуть вони долі гіркої.

Зима

Через широкі ручаї,
Через далекі перегони,
Через поля, ліси, гаї
Доносяться зимові дзвони.

І дуже скоро, може й нині,
Зима присяде на порозі
Й спита, в якій ти одежині,
Як готувався до морозів.

І ще спитає, що робив ти
У теплу безтурботну пору.
Готовий ти її зустріти,
Уже прибрав сміття із двору?

А може, ти байдикував
І лінувався, не дай Боже,
Щодня під грушею лежав,
Марнуючи ті дні погожі?

Тепер тримай суворий іспит
Перед морозами віч-на-віч.
Чи ти дотримувався істин,
Не відкладав роботу на ніч?

Стоїш, понуривши голівку.
Чи готував ти літом сани,
Може, забув цю поговорку?
Ну що ж, тримай тепер екзамен!

Мрійник

Плакав я надію
На краще майбутнє,
Що поле засію
Й зроблю ще щось путнє.

Літав собі в хмарах,
Де чиста дорога,
Там не спіткнутись,
Не стомляться ноги.

Можливо й на гору
Десь мрія закине.
Далеко від двору
Думка полине.

Приємно літати
У просторі неба —
Нічого не знати,
Нікого не треба.

Десь там, унизух
Я залишив проблеми,
А тут, в небесах
Я в полоні богеми.

Але, щоб засіяти
Поле, то треба
Спуститись на землю
Із мрійного неба.

Дзеркало

Прокинувшись, я умився,
За бритву узявся,
У дзеркало подивився —
І перелякався!

Десь емоції поділись,
Обличчя у плямах,
Чомусь очі посіріли,
Як в старій дами.

Справді, краще не дивитись
В те дзеркало кляте.
Йому б тільки те робити,
Що все викривляти!

Можу зморшки підтягнути,
Поміняю масть я,
Та боюсь, що обманути
Дзеркало не вдасться.

Вже й не знаю, що робити,
Кому пожалітись.
Може, дзеркало розбити
Й більше не дивитись?
    Невже всі на світі біди
    Від шматочка скельця?
    Світ за очі десь поїду,
    Відірву від серця!
Тепер дзеркало у хаті
Нічого й шукати,
Досить уже хвилюватись,
Досить нервувати.

Вітер

Гуляє вітер на просторі,
Гуляє вільно, безтурботно,
Він прилетить до твого двору,
Якщо не замкнені ворота.
    Він легко вдарить у віконце
    Тонкою гілкою калини,
    Хмаринкою прикриє сонце,
    Побешкетує і полине.
Весняний вітерець теплом
Зігріє тіло твоє й душу,
Здійме волосся над чолом,
Зашелестить листом на груші.
    А влітку він, як нагорода,
    У спеку прилетить, як чудо,
    Майне на тебе прохолода,
    Найкращі враження розбудить.
І осені потрібен вітер,
Він охолодою поманить
Та принесе тобі привіти
Дощів холодних і туманів.

Ну, а коли в зимову пору
Непосидюча завірюха
Навідає до твого двору
Та приморозить тобі вуха,
Ти не ховай свого обличчя
Та не вбачай в цьому біди,
І коли він тебе покличе,
То, не роздумуючи, йди.

Лихо

Ішло манівцями,
Пробиралось тихо,
Скучивши за нами,
Непрошене лихо.
І ніхто не знає,
Де воно там бродить,
Його не чекають,
Та воно приходить.
Ти багач, чи бідний,
Чемний, чи ледащо,
Та його відвідин
Не минеш нізащо.
Воно тебе знайде,
Не втечеш ніколи,
Непомітно зайде,
Сяде біля столу.
Ну що з ним робити,
Як договоритись,
Може, заплатити,
Може, відкупитись?
Але ні, не пробуй,
Хабара не візьме,
В нього таке хобі —
Куди хоче лізе.

Та не сумуй дуже,
Ти даремно плачеш,
Бо без лиха, друже,
Й добра не побачиш!

Дзвін

Долинає він десь іздалека,
Лине над полями і містами,
Не гучний, не хворобливий клекіт —
Тихий дзвін проноситься над нами.

Він блукає між дерев високих,
У вікно загляне соромливо,
Промайне туди, де вічний спокій,
Де проміння сяє мерехтливе.

Де стоїть над тихими житами
Ледь помітний на зорі туман,
Легко промайне поміж хатами,
Залишивши благосний дурман.

Десь затримається на одну хвилинку,
Наче забажав перепочити,
Наче загубив свою стежинку,
Без якої важко йому жити,
Але швидко, наче схаменувшись,
Знову попливе понад ставами,
Ніби втому із чола змахнувши
Білими легкими рукавами.

І хай лине, хай приносить втіху
Всім, кого зустріне на дорозі,
Всім, кому сьогодні не до сміху,
Хто піднятись із колін не в змозі.

Його тихий і спокійний голос
Заспокоїть душу, заколише,
Розповсюдить благодать навколо
Й нас уже ніколи не полише.

Вечір

Приходить вечір, все навкруг стихає,
На небосхил зійшла імла багряна,
В полях пташиний клекіт завмирає,
Лежить покосами трава духмяна.

Заходить сонце у свою хатину.
Йому також пора відпочивати,
Схилити голову на пухову хмарину,
Закрити очі, і спокійно спати.

Стемніло зовсім, засина природа,
У темряві гуляють світлячки,
На землю вже лягає прохолода,
В озерах вже не крякають качки.

А ось і місяць виглянув з-за хмари,
На травах заіскрилася роса,
Ніч розповсюдила довкола свої чари.
О, Господи, яка кругом краса!

Нехай спочинуть і ліси, і гори,
Хай спить натруджена за день земля,
Бо ніч коротка буде, і вже скоро
На горизонті з'явиться зоря.

Час

Спливає час, пливе й пливе,
На нас ніскільки не зважає,
Як хоче, так собі й живе,
І дозволу не запитає.

Він може обійтись без нас,
Хоч він один, а нас багато.
Він незалежний, бо він — час,
І нам його не наздогнати.

Але не можна нам без нього,
І, схоже, він це добре знає,
Тож не пробачить нам нічого,
А нам його не вистачає.

За щоб не взялися, все мало
Часу, додати б хоч трошки,
Та він пливе, пливе зухвало.
Може, звернутись до ворожки?

Але ворожка не допоможе,
Та і навіщо ворожити?
Сваритися із ним негоже,
Треба із часом в мирі жити.

Треба у ногу крокувати,
І хоча важко, але все ж
Навіть на мить не відставати,
Бо потім не наздоженеш.

Банальності

Десь цікаві та повчальні
події, прекрасні,
А тут слухаєш банальні
речі, несучасні.

Там реальністю дивують —
наївні, як діти,
Тут кричать, і їх не чують.
Ну, куди з цим дітись?

Де реальність, де банальність —
важко розібратись.
Треба знизити тональність
й відправитись спати.

Та прокинувшись, ти знову
у нудьгу поринеш,
Й остогидлу її мову
сприймеш, не відкинеш.

Що робити і де взяти
всього, чого хочемо ми?
Новизною здивувати,
словами пророчими.

Бо слухати банальності,
як такі — банально,
Уникнути ж реальності
майже нереально.

Сторінки

Гортаємо сторінки
Одну за другою,
Наче прожиті роки
Встають чередою.
Вже пожовклі, ледь потерті,
Чорнила розмиті,
На них роздуми відверті,
Смутком оповиті.
І дитинство там, і юність,
Як давно те було,
Між собою перетнулись
Й канули в минуле.

А тут молодість і зрілість,
Плани незбагненні,
На листочках цих зустрі-
лись

Мрії нездійсненні.
Все ж приємно їх листати,
Бо дещо й здійснили —
Хоч людьми зуміли стати,
Не даремно жили.

Хтось отримав нагороди,
Бюст на батьківщині —
Непогана теж нагода,
Щоб радіти нині.

Й таки вірю, що нам з вами
Не до відпочинку,
Ми напишемо з роками
Ще свіжу сторінку.

Що трапилось?

Гула чомусь схвильовано юрба.
І що ж їх так розхвилювало,
Що зацікавило їх там, біля стовпа
Й настільки здивувало?

До них приєднувались інші.
Може, їм зранку ніде дітись,
Чи, може, сніг побачили торішній?
Хоча надворі зараз літо.

Я проштовхався до стовпа
Й також не менше здивувався —
Чорненький цуцик під ним спав
І уві сні теж посміхався.

Почувши гамір, він проснувся,
Зиркнув на нас веселим очком,
На інший бік перевернувся,
Гавкнув тоненьким голосочком.

Немов хотів усім сказати:
— Невже вам нічого робити?
Не заважайте мені спати,
Дайте маленькому спочити.

І, справді, розійшлась юрба,
Продовжуючи посміхатись.
Це дуже добре, що ми здатні
Такій дрібниці дивуватись.

Місто нічне

Місто нічне
Уже затихає,
Десь пролунав
Гуркіт трамваю.

Рекламні вогні
Яскраво палають,
Десь в далині
Музика грає.

Вікна у домі
Весело сяють.
Де там, в якому
На мене чекають?

У небі з-за хмари
Місяць з'явився,
Тож мій ліхтарик
Мені не згодився.

Тіні від місяця
Довгі лягають,
Теж перед сном,
Мабуть, гуляють.

Ходжу, прогуляюсь,
Рано ще спати,
Можна іти собі,
Не поспішати.

Не вибачай

Не вибачай, якщо роки минули,
І згасли вередливі, тихі звуки,
Якщо вітри полями промайнули
Та зовсім опустилися вже руки.

Хай буде так уже, як відбулося,
Хай пам'ять заспокоїться, розтане.
Розкішне вже посивіло волосся
Й бажання кудись ділося примарне.

Можливо, там, у тих краях далеких
Усе відбулось бажано й красиво —
І дзвін дзвонив, і журавлиний клекіт
Проносився над вербами журливо.

Можливо, там звучав дитячий сміх,
І тихий гомін линув вечорами.
Все ж не бери, прошу, на душу гріх,
Не залишайтеся вічно ворогами.

Однаково, що було — не повернеш,
Не морщ своє у відчаї чоло,
Ти не зігрієшся від того, лиш замерзнеш.
Візьми і вибач, що б там не було.

Парасолька

Якось раптово дощик хлинув,
Пішов неначе із відра,
Прорвало в небі десь щілину,
Біжить, радіє дітвора.

Дорослі також не злякались,
Бо дощ веселий, теплий, літній,
Під парасольки заховались
І теж радіють, наче діти.

Нехай він льє, нехай помие
Дома, дороги, тротуари.
Дерева й квіти теж радіють
Чудовим струменям із хмари.

Мені би також заховатись,
Бо мокра геть уся футболка,
Бачу — на лавочці лежить
Кимось забута парасолька.

Спасибі вам, хороші люди.
А ось мій дім, моє віконце.
Я хоч намок, та так вже й буде,
І цій спасибі парасольці.

Вітражі

Чудодійні вітражі,
Кольором заграйте.
Хто придумав вас, скажіть,
Секрет передайте.

Лиш легенько доторкнеться
До вас промінь сонця,
І заграють диво-скельця
На вашім віконці.

І палаци, і собори
Дружать з вітражами,
І з середини й знадвору
Пишаються вами.

Ваші вікна мають чари,
Розмовляють з нами
Й відвертають навіть хмари,
Що пливуть над вами.

Різнобарвні вітражі,
Ваші срібні дверці
Відкривають нам доріжки
До самого серця.

Карусель

Кружляємо, кружляємо
На ланцюговій каруселі,
Над липами літаємо
Щасливі, радісні, веселі.

Лунає музика бравурна,
Морозиво, коктейлі, пиво,
Відпочиваємо культурно,
Неділя нині — просто диво.

В обличчя дуне вітерець,
Скуйовдить над чолом волосся,
Схвильоване биття сердець —
Ми мріяли, і це збулося.

А карусель, мов навіжена
Кружляє швидко, без зупину,
Ти гарна, наче наречена,
Нам не забути цю хвилину.

Кружляй, кружляй же, карусель,
І ні на мить не зупиняйся,
Запам'ятаємо цей день,
Бо відпочинок — таки вдався!

Ілюзія

Десь таємниче, десь у нетрях,
Ховаючи лице таємне,
Живе закохана у ретро
Ілюзія крихка, незрима.

І хоча мешкає далеко,
Але про нас не забуває,
І чи у стужу, чи у спеку
Все ж з'явиться і привітає.

Вона замінить вам майстерно
Все справжнє, чим живе людина,
Посіє непророслі зерна,
Оманливою стане днина.

Вона, як марево в вікні —
Неначе є, та все ж немає,
Немов видіння уві сні,
На струнах таємничих грає.

І хоч несправжня, хоч примарна,
Та все ж потрібна, душу гріє,
Проникне глибоко, безкарно
Й там жевріє і променіє.

А може геть її прогнати,
Щоб не дурила так нахабно,
Навік забути, не згадати?
Та ні, прийде тихенько, звабно.

Бо вона родом із вельмож —
І гордовита, і безлика.
Мабуть, життя наше також,
Як та ілюзія велика.

Гілка

За вікном загуркотіло,
Потемнішало надворі,
Дощик припустив несміло,
Напливають думи хворі.

У вікно щось незбагненне
Вигляда з надвору.
Погляд жадібний, шалений.
Що це за потвора?

Захотілось відвернутись,
Утекти подалі,
Та несила й ворухнутись,
Щоб взути сандалі.

Закричав із переляку,
Бо-таки злякався,
Розбудив свого собаку,
Той гавкати взявся.

Тут я встав і схаменувся,
На вікно поглянув,
І, нарешті, посміхнувся,
Прийшовши до тями.

То лиш гілка за вікном
Сюди заглядала
Й мене на ніч, перед сном
Геть перелякала.

Рейки

Пролягають кудись рейки
У небачені краї,
Легкі, гарні та рівненькі,
Наче помисли мої.

Поведуть вони у мрію,
Яку я плакаю.
Може все-таки зумію,
І там відшукаю?

Ведіть, рейки, ведіть швидше,
Бо вже зачекався.
Там і більше, там і ширше,
Я би там зостався.

Якщо вам кінця немає,
Я теж зрозумію,
Поїдемо, погуляєм,
Ми усе зумієм.

Струна

Бринить натягнута струна,
Вона і плаче, і сміється,
Вона звучить, живе вона,
Де тільки сила в ній береться.

Звучить натягнута струна,
Мелодія до серця лине,
Хай чує рідна сторона
Звучання лагідне, приємне.

Чарівні звуки попливуть
Десь над хатами, над полями.
До нас у гості їх позвуть,
Вони присядуть поміж нами.

І разом за одним столом
Підхопимо їх, заспіваєм
Й полине пісня над селом,
Над благодатним нашим краєм.

Дощі

Щось дуже небо просльозилось,
Тече, немов крізь решето,
Воно, напевно, розізлилось.
Хто ж провинився нині, хто?

Ще вчора сонечко сіяло,
На серці радісно було.
А що ж сьогодні таке сталось,
Звідкіль нахлинув цей циклон?

Накидки, зонтики, плащі
Сьогодні мають нам згодитись.
Якщо вже йдуть такі дощі,
То треба якось боронитись!

Калюжі хлюпають, сміються,
Вони обожнюють негоду.
Звідки дощі такі беруться?
Хто наврочив таку погоду?!

Ідуть дощі? Нехай дощить,
В негоду можна бути дома,
Тут затишно, камін горить,
І книжка у руках знайома.

Що зі мною?

Все валиться з рук,
За що б я не взявся.
День якось зранку
Мені не задався.

Вуха заклало,
Десь рохкають свині.
Що з моїм настроєм
Коїться нині?

В очах моїх темно,
Важкість під серцем.
Все ж я даремно
Пив оту з перцем!

Руки трясуться,
Зморщена шкіра.
Глянув на вулицю —
Мокро і сіро.

Гидко на себе
В скельце дивитись!
Ні, таки треба
Мені похмелитись.

Нам так здавалось

Чому не знаю, та здається,
Що все, що було колись — краще,
Бо сонце вже не так сміється,
І солі пуд уже поважчав.

Чомусь хода була жвавіша,
Не було скрипу у колінах,
І слух, і зір були гостріші
Й приємнішим був запах сіна.

Здається, люд був веселішим,
Вечірки, танці, походеньки.
У дзеркалі — лице милішим,
І краще на гітарі бренькав.

І голод, й холод не лякали.
Чи справді так, чи нам здається?
Ми всі тоді чомусь вважали,
Що пречудово нам живеться.

Ні, не повірити вам зараз
Того, що з нами відбувалось.
А все, що ми вам розказали,
Всього лиш молодістю звалось.

Блискавка

Опустились сутінки на землю,
Тіні страхітливі виступають,
Куди глянеш — безпросвітно, темно,
Лиш ворони вдалині літають.

Їхні силуети над хатами
Лиховісні думи навівають.
Що за кара нависа над нами?
Чим ми провинилися, не знаю!

Де би заховатися, заритись,
Де знайти притулок серед ночі,
Голову до кого прихилити,
Чим прикрити небайдужі очі?

Раптом тьму розрізала ножем
Блискавка, осяявши довкола.
Загриміло, линуло дощем
Й відродилось пересохле поле!

Березень

На весну сонце повернуло,
І тут нічого не змінити,
Пора холодна промайнула,
Теплом майбутнім треба жити.

Десь за далекими лісами
Вже жевріє, хоча й зарано,
Там молодими голосами
Звучить мелодія весняна.

А на зорі за горизонтом,
Не за красиві оченята,
Готується відкритим фронтом
Нас березень в полон узяти.

І таки візьме, ми не проти,
Опір не будемо чинити,
Ми відчиняємо ворота,
Йди, березню, до нас пожити.

У нас накриті вже столи,
Вже приготовлені пенати,
Ми все зробили, що змогли,
Приходь же, березню, на свято.
    У нас ти зможеш відпочити,
    Зігрієш всіх своїм теплом,
    Скільки захочеш, будеш жити,
    В нас досить місця за столом.
Ми впевнені, що так і буде,
Нас холоди таки покинуть
Й невідворотно, наче чудо,
Весняні дні сюди прилинуть.

Візерунки

Прокинувшись, поглянув у вікно,
Але що робиться надворі, не побачив,
Бо візерунками покрито воно —
Попрацював вночі хтось неледачий.
    Пора зимова інколи приносить
    Казкові, дивовижні подарунки,
    Не тільки завірюхи та морози,
    А ще й на склі застигли візерунки.
Якщо уважно, пильно придивитись,
Побачиш скелі дивні, крутогорі,
Дерева, срібним інеем покриті
І кораблі у затверділім морі.
    А ось, на самім краєчку віконця —
    Зима тут, мабуть, довго чаклувала,
    Я бачу срібні візерунки сонця,
    Але й цього здалося їй замало.
Бо як не здивуватися уяві,
З якою нона старанно, сумлінно
Квіти дивовижні і яскраві
Малювала пензликом чарівним.

Це схоже на казковий вернісаж,
Де мої вікна, мов шедеври справжні,
Ось по дорозі їде екіпаж,
А в ньому — пани сидять поважні.
Я дуже щиро дякую зимі,
Я оцінив таланта її силу,
Що за одну лиш нічку на вікні
Вона такого дива натворила.

Давайте

Давайте візьмемось за руки,
Згадаємо про все, що було,
Про наші мрії, наші муки,
Що пам'ятаєм, що забули.
Давайте сядем за столом,
Нальєм по келиху і вип'єм,
І п'яні, до чола чолом,
Запалим душі смолоскипом.
Давайте вийдемо надвір,
І видехнем на повні груди.
Якщо не вірив, то повір,
Якщо не було, то ще буде.
Давайте глянемо на небо,
І не навмисне, просто так.
Може, нічого нам не треба,
Ні визнання і ні відзнак.
Давайте плинемо у вирій,
Туди, де сокіл не літав,
Наші бажання будуть щирі.
Буде високою мета.
Давайте вискажемо правду,
Хоч неприємну, але все ж
Ударимо, наче в кувалду,
Отримаємо все без меж.

Давайте сядемо, нарешті,
Подумаємо, як і де,
Не будемо такі безпечні,
Бо час невпинно кудись йде.

Осінь

Осені дуже пощастило,
Її чарівну, тиху мову
І різнобарвні її крила
Хочу згадати нині знову.

Згадати синії тумани,
Роси ранкову прохолоду,
Дерев багряную оману,
Озер її цілющу воду.

Далекі крики журавлині
І спокій переспілих трав —
Усе згадалось мені нині,
І дуже добре, що згадав,

Бо як її не оцінити —
Чудесну благодатну пору,
Дощами теплими омиту,
Яка прийшла до мого двору.

Вона пройдеться легким кроком
По листя жовтого перині,
Погляне ніжно, ненароком
На горизонти сині-сині.

Новий день

Десь жевріє уже зоря
І гомін тихий долинає,
Теплом повіяло здаля —
Це новий день усіх вітає.

За ним, як завжди, прийде сонце.
І як щодня у ранню пору
Постукає він у віконце,
Заглянувши до нас знадвору.

Будемо двері відчиняти,
Бо треба ввічливими бути
І його щиро привітати,
Повітря свіжого вдихнути.

І мати будемо надію,
Що зможемо цей день прожити
Як і задумали, й зумієм
Усе, що мріяли, здійснити.

Так що приходь до нас, чекаєм,
Приходь до нашого порогу,
Від серця щирого вітаєм
Тебе, як гостя дорогого.

Межа

Якщо не перейшов межу,
Якщо тебе щось зупинило,
Тоді я, брате, так скажу —
Тобі безмежно пощастило.

Звичайно, й за межею можна
І смачно їсти, м'яко спати,
Але тоді за днину кожную
Потрібно вже відповідати.

Ну що за вигадки? — нам скажуть, —
Де та межа? Її ж не видно.
На яких мірах її важать?
Та годі вже, бо аж огидно

І слухати ці небилиці!
Якщо межа ота існує,
То нам цікаво подивиться
Яка вона, і з чим межує!

І все ж, панове, доведеться
Над цим подумати, бо знаю,
Межа ця совістю зоветься,
Вона чи є — чи вже немає!

Човен

Пливе кудись човен,
Куди й сам не знає,
В ньому людей повно,
А щастя немає.

Веслярі втомились
Від праці важкої,
Голови схилились
Від долі сумної.

Куди їм прибитись,
Хто на них чекає?
Можна загубитись —
Ніхто й не згадає.

Океан без краю,
Він не пожаліє,
Бо жаю не знає,
А вітер все віє.

Вітрила порвались,
Хвиля накриває,
Всі перелякались,
Сил більше немає.

І все ще б нічого,
Але дуже скоро
Між людьми у човні
Почались роздори.

Схиляється вліво
Одна половина,
Друга хилить вправо —
Нещасна година.

Кричали, сварились,
Човен розхитали,
Зрештою, побились,
Весла поламали.

Що як раптом човен
Та навпіл розірве?
Тоді всі потонуть —
І праві, і ліві!

Маємо надію —
Вони схаменуться,
Усе зрозуміють,
І чвари минуться.

Уже берег близько,
Стихія затихла,
Не впадемо низько —
Закінчиться лихо!

Апостол

Ми йдемо собі спокійно, крокуємо в ногу,
Нам суворі поводитирі вказують дорогу.

Нас ведуть, вони все знають, бо вони найкращі,
Як накажуть — не відступим нікуди, нізащо!

Цю дорогу ми пройдемо, навіть як умремо,
Ні на крок від неї вбік ми не відійдемо!

Ми подібні між собою, схожі, як стовпці,
Кожен з нас іде з киркою у правій руці.

Все прекрасно, все чудово, всі ми розуміємо,
Що сказати хоча б слово проти не посміємо.

Нас отак виховували і так нас навчали —
Все робилося для того, щоби ми мовчали.

Але раптом серед гурту, гріх навіть сказати,
Об'явивсь оригінал, й ну протестувати.

Що за диво, як не сором, і як це він сміє
Іти проти тих колон, де прапор майоріє!

Геть його, травіть хортами, у тюрму саджайте,
І більшістю голосами його проклиняйте!

Але стійте, подумайте, на мить зупиніться,
Може те, про що він каже, всім нам знадобиться?

Але де там, ату його, у закриту зону,
Хай сидить там, сякий-такий і стриже газони!

І чому оце прислів'я ще живе донині,
Що немає апостола у своїй крані?

А насправді, якщо чесно, усе дуже просто —
Саме отакий дивак — і є той апостол!

Слово

Ми розуміємо,
Знаєм чудово,
Що означає
Сказане слово.

Десь воно поруч,
Десь воно стежить,
Дуже багато
Від нього залежить.

Слово — чарівне,
Слово воює.
    Ніби спокійне,
    А спокій руйнує.

Так, воно здатне
Зробити щасливим,
    Але й сказати
    Уміє жахливе.

Лиш одне слово,
Сказане тихо,
    Вміє й готове
    Скоїти лихо.

Тож обережно
Треба казати
    Слово належне,
    Щоб не ридати.

Правила

Довго, довго хтось трудився,
Ночами не спав,
Не вмивався і не брився —
Правила писав.

    Й таки видумав для нас,
    Як правильно жити,
    На що тратити свій час,
    З ким можна дружити.

Де сидіти, де стояти,
Куди нам дивитись,
Коли їсти, коли спати,
За що і де битись.

Коли голос свій подати
Й головне — за кого,
А де ліпше промовчати
Й ще багато чого.

Той, хто правильно живе,
Куди можна ходить —
Дуже довго проживе,
Ніде не нашкодить.

Він хороший, і він наш,
Тихий, наче мертвий,
Йому — свіженький калач,
Або коржик тертий.

Будемо ми, як водиться
З правилом дружити,
Та інколи так хочеться
Без нього пожити.

Він

Уже недалеко, майже ось-ось,
Двері, прийде, і відкриє
Та запитає, як нам жилось,
Руки з дороги поміє.

Стомлено сяде біля вікна,
Плечі опустить безсило,
Правду захоче чути від нас.
Що ми сьогодні робили?

Як заспокоїти, що відповісти?
Надто важкий цей екзамен.
Декілька речень того не вмістять,
Що накопилось роками.

Тож стоїмо, опустивши голівки,
Пальцем стіну колупаємо,
Ой як нам важко, хмуримо брівки,
Що відповісти — не знаємо.

Та він уже тут, ось він сидить,
Дуже стомився, дрімає.
Все ж він прийшов — радісна мить,
Він усе вміє і знає.

Патріоти

Патріоти, патріоти,
Що робиться з вами,
Чого сваритесь щодня
І навіть ночами?

Чого ви не поділили,
Що не до вподоби,
Чи замало вас ще били,
Неначе худобу?

Клянеться, що ви за нас
Стоїте горою,
Та себе лиш кожен з вас
Бачить з булавою.

Кожен свою булаву
Цілує, кохає,
А країну, як вдову,
В найми відпускає.

Вже пора би схаменутись,
Взятися за розум
Й разом дружно потягнути
За собою воза.

Не кажи

Якщо взявся вже за цього ти гужа,
Не балакай, що тобі хтось заважа,
Що чогось ще трошки не хвата,
Що робота дуже непроста.

Що мішок цей забагато важить,
Що тобі замало повноважень,
Що погода чимось завинила,
Що в чорнильниці закінчилось чорнило.

Що дорогу чорний кіт десь перебіг,
Що мотора завести чомусь не зміг.
Не кажи, що заглибокий рів,
Що не перескочив, а хотів.

Що закон чомусь поганий вийшов,
Що від воза хтось поцупив дишло,
Що не те десь каркнула ворона,
Що занадто вже важкою є корона.

Попередник твій не те щось устругнув,
І сусід чомусь засильно кашлянув,
Що невірно там построїлись планети,
Не тим боком тобі випала монета.

Якщо взявся, то, будь ласка, вже тягни,
Не жалій своєї владної спини!

Пелена

Куди не глянь — суцільна пелена,
Прозорим одіялом все накрила,
Ніби пливе, ніби живе вона,
Усіх обіймами своїми оповила.

Вдалося їй прикрити, приховати
І гарне, і погане, зими й весни,
І важко щось під нею розпізнати,
Усі однакові — і чесні, і нечесні.

Талановиті там і геть бездарні
Штовхаються внизу під пеленою,
Злочинці почуваються безкарно,
А чесність виглядає сиротою.

Ось таку шкоду взяла й учинила
Та пелена. І що тепер робити?
Хоча б на мить вона для нас відкрила
Все, що під нею. Може попросити?

Немає справедливості на світі.
Як зберегти усе прекрасне й добре?
Врятує, мабуть, лиш потужний вітер,
Який прогонить пелену за обрій.

КЛЯТВИ

Що це робиться, й-богу,
Всі кругом клянуться,
Клятви сиплються, як з рогу,
Як із діжки ллються.

Клянуться дружин любити,
Тещ не ображати,
Клянуться слабких не бити,
Хабарів не брати.

Клянуться на книгах вічних,
Матір'ю клянуться.
І на зборищах магічних
Клятви роздаються.

Лікарі щодня клянуться
Честю Гіппократа,
Як за скальпеля беруться,
Щоб нас лікувати.

Президенти, депутати
Клянуться охоче,
Що нам будуть роздавати
Все, чого захочем.

І повіримо їм ми,
Бо клятви хороші,
Та здебільшого вони
Не варті і гроша.

Казка

Легко казочці ми вірем,
Бо це дуже зручно,
Там все гарно, зрозуміло
Весело, не скучно.

Казка душу нашу гріє,
Вселяє надію,
В ній герой завжди зуміє
Знайти свою мрію.

Й нам не треба щось робити,
Кудись йти, скакати,
Лишень очі ледь прикрити
Й читати, читати...

За нас є кому старатись —
Герой усе зробить,
Буде битися, змагатись
З тими, хто нас гнобить.

Тож трудись, герою мрійний,
Ти зможеш — ми знаємо.
Ми ж полежимо спокійно
Й казку почитаємо.

Хтось

Десь ідуть рясні дощі,
А у нього сухо.
Комусь пишні калачі,
А йому — макуха.

Хтось помчався на коні,
А він пішов пішки,
Хтось багато переніс,
А він лишень трішки.

Хтось хапав усе, що міг,
Він не метушився.
Хтось за горизонт побіг,
Він тут залишився.

Хтось в гарячці все порвав,
Він спокійно штопав.
Хтось за хмарами літав,
Він сидів в окопах.

Хтось отримав ордени,
Він — лишень медалі.
В когось жваві скакуни,
У нього — сандалі.

Хтось волає та кричить,
Він лиш тихо стогне.
В когось полум'я горить,
А у нього — вогник.

В когось дачі та палаци,
У нього — хатина.
Хтось улігся на матрацах,
А він ліг під тином.

Хтось забрався аж в тайгу,
Він залишивсь дома.
Комусь — мед та курагу,
А йому — солоне.

Хтось робив все, що хотів,
Він помалу діяв.
Хтось палав і вже згорів,
А він іще тліє.

Хоче ідеалу

Йому всього, чомусь, мало,
Все не так здається,
До взірця, до ідеалу,
Мов до меду рветься.

Де на столі хліб та сало,
Не п'ють зранку каву,
Там не пахне ідеалом,
Тому — нецікаво.

Має бути скрізь порядок
Не просто нормальний,
А без капосних повадок —
Справжній, ідеальний!

Якщо ні, хоча б на йоту,
Будуть крики, сльози!
Викине таку роботу
Надвір, на морози.

Можна і таке почути —
Світ не ідеальний,
Мусить все у ньому бути —
Лихе і нормальне.

Де добро гуляє зрання —
Поруч зло блукає,
І цей вірш не ідеальний,
Бо й таке буває.

Хребет

Щоб була солідною постава,
Щоби гордою трималась голова,
Щоб хода була тверда і брава,
А в руці блищала булава,

Щоб не рухнуло усе на півдорозі,
Щоб нарощувались мускули міцні,
Щоби не спіткнутись на порозі,
Щоб плодили яблука рясні,

Мусить хтось за все відповідати.
Щоби бджоли виробляли мед
Й щоб осанку благородну мати —
Знадобиться нам міцний хребет!

Він потрібен будь-якій людині,
Щоби вистояти у важкі хвилини,
Необхідний він і всій країні,
Бо без нього — пропаде, загине!

Стежина

Понад прірвою, над краєм
Стежина вузенька,
Хто іде нею — долає
Відстань неблизеньку.

На стежині розминутись
Не вдасться нікому,
Легко можна підсковзнутись —
Не дійти додому.

По стежині йде людина,
Вельми поспішає,
На стежині ця людина
Іншу зустрічає.

Як тут їм домоворитись,
Як їм розминутись?
Комусь треба поступитись,
Й назад повернутись.

Хто мудріший — поступився,
Битися не буде,
Краще згоди домогтися
Як розумні люди.

Поступився, розвернувся,
Ідуть, поспішають,
Незабаром на стежині
Третього стрічають.

Що робити, як їм бути?
Спiр в них з'ягнувся,
Двом трудніше розвернутись,
Третій розвернувся.

Ідуть разом, розмовляють,
Почали дружити,
Четвертого зустрічають.
Ну що тут робити?

Трьом незручно повернутись,
У них більший кворум,
Тож четвертий пішов з ними
До їхнього двору.

Зустрічали ще багато,
Назад повертали,
І гуртом вони до хати
Разом причвალали.

Вірш закінчувати будем
І скажемо — браво,
Браво скажемо цим людям,
Компромісу — слава!

Будеш, чи не будеш?

Чи то сіло, чи то встало,
Чи перекотилось,
Чи лежало, чи скакало,
Чи геть провалилось!

Чи було, чи не було,
Бігло, чи стояло,
Чи летіло, чи повзло,
Є ще, чи пропало.

Уночі було, чи вдень,
Зранку, чи під вечір,
Колода була, чи пень,
Голова, чи плечі.

Чи то вліво, чи то вправо,
Пило, чи не пило,
Чи ганьба була, чи слава,
Жило, чи не жило.

Чи сказало, чи мовчало,
Спало, чи проснулось,
Мило було, чи мочало,
Босе, чи вже взулось.

Чи в землі було, чи в небі,
В морі, чи на суші,
Крокодил то був, чи лебідь,
Яблуко, чи груша.

Чи пора вже, чи зарано,
Досить, чи замало,
Ясно було, чи туманно,
Вдало, чи невдало.

Будував ти, чи розрушив,
Їв, чи був голодний,
Слушний був, чи непослушний,
Жаркий, чи холодний.

Ти хотів, чи не хотів,
Мріяв, чи не мріяв,
Працював, чи так сидів —
Не орав, не сів.

Скажеш правду, чи обманиш,
Вип'єш чай, чи каву.
Може, зрештою, ти встанеш
Й візьмешся за справу?!

Криголам

Сніг розтанув тут і там,
Зима відступає,
Насуває криголам,
Ми його вітаєм.

Тріскіт льоду, гул далекий,
Птахи повертаються.
Пожвавішали смереки —
З сонцем зустрічаються.

Крига йде — дорогу кризі,
Не став перепони,
Не допоможе, все зламає —
Греблі і затони!

І у нашому житті
Криголами будуть
Та очистять нашу річку
Від мулу і бруду.

І таке буває

Проти віку нема ліків
Каже поговорка,
Та коли зімкнеш повіки.
Буде дуже гірко,

Якщо жив ти без бажання,
Працював без віри,
Якщо в горі, чи в коханні
Не відчував міри.

По воді можна пройтися
Тільки там, де мілко,
Якщо ти ще не постився
Почни з понеділка.

Неважливо, як ти пишеш,
Ямбом чи хореєм.
Після себе що залишиш —
Хороше чи злеє?

Чи залишиш справи гарні,
Проживши достойно,
А чи тільки на паркані
Слівце непристойне.

Може, ти чогось хотів —
Чого й сам не знаєш?
Від бублика дірку з'їв?
Таке теж буває.

Сутінки

Зветься сутінками час,
Коли вже смеркає,
Темна ніч іде на нас,
Землю огортає.

Але ніч ще тільки йде,
Є ще хоч година,
Щоб згадалося нам те,
Як минула днина.

Де ми були, що робили,
Чи усе збулося,
Чи правдиво день прожили,
Чи щось не вдалося.

А не вдалось — то пусте,
Сутінки не винні,
Завтра виконаєм те,
Що не встигли нині.

І не треба перейматись,
Бо зранку ми знову
Зможемо за справу взятись.
Та не про це мова...

Що я міг, то вже не можу,
А роки спливають.
В нашому житті також
Сутінки бувають.

Плаха

Століттями гонили нас на плаху
Царі-кати, генсеки, королі.
Ми ж піднімалися неначе Фенікс-птаха,
Тільки не з попелу — від рідної землі.

Трудились наші предки, як могли,
Орали, сіяли, і з шаблею дружили,
Були натружені мов прадівські воли,
В світах лишаючи сумні свої могили.

Доклали вони руки до всього —
Великі справи визначених умільців.
Чому ми не шануємо того,
Що зроблено руками українців?

Як часто сон являється мені,
Мов бачу дивака-американця,
Який по місяцю гасає на коні
Й на сонці грає роль протуберанця.

Та не в далекому майбутньому ми теж,
Без сумніву, досягнемо вершини
Й по місяцю, не відаючи меж,
Поскаче мій земляк із України.

Я певен, що не дивлячись на чвари,
Ми проберемося крізь мури і пороги,
Нас не здолають і домашні яничари,
Ми знову гордо встанемо на ноги!

